

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ MICHEL CORDAY

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

‘Η κυρία Ζερράρ κ’ η κυρία ντέ Σανσέ συζητούσαν μέσα στο σαλόνι της τελευταίας, κάνοντας μικρές ζωηρές χειρονομίες. ‘Ήσαν κ’ οι δύο γυναίκες λοχαγών. Μίλουσαν γιά τόν γάμο.

— ‘Αλήθεια, έλεγε η κυρία Ζερράρ, παίρνομε μ’ ένα τόσο ήλιον τρόπο τούς συζύγους μας, ώστε δέν τ’ άξιζομε σκεδόν νά ‘ομωμ’ εύτυχιμένες μετά τόν γάμο μας. ‘Εμπιστευόμαστε τυφλά νά υπαρκή μας στήν τύχη. Παίρνομε γιά σύζυγο τόν πρώτον που ‘η παρουσιαστή μπροστά μας. ‘Εγώ έξαφνα τόν σύζυγο μου τόν κοινογνώριμα στή μεγάλη όπερα τού Μπαρόν. Καθόμουν μέ τούς κρησίνους μου σ’ ένα θεατρείο. ‘Έξαφνα, η μητέρα μου, σκύβοντας μπρος τού ατύ μου, μου είπε : ‘Αυτός ο λοχαγός που κάθεται στό κεντρο κάθισμα της πέμπτης σειράς σέ θέλει...’ Είδα τόν κεφάλι μου, μου άρσασα από τή πρώτη στιγμή άρχισα να τόν αγαπάω... Μά σέ λίγο, ο πατέρας μου, σκύβοντας κ’ αυτός μέ τή καρά του, μου ψιθύρισε : ‘η μητέρα σου γελάτικη, δέν είναι τός που σού έδειξε... Είναι ο πέμπτος της τετάρτης σειράς...’ Τό τότε έγκατέλειψα στή στιγμή τόν πρώτον άρραβωνιαστικόν κ’ έσπευσα ν’ αγαπήσω τόν άλλον... ‘Ο λοχαγός Ζερράρ ήθελε νά μάς ελκε στό πρώτον διάλλειμμα... ‘Ε, όταν σκέφτομαι ότι θά ‘ταν δυνατό νά είχα παντρευτεί τόν πρώτον...

Τότε η κυρία ντέ Σανσέ, ύπωσε τόν κεφάλι της χαμογελώντας νά της απάντησε :

— Θά τόν ελχε ξέισον αγαπήσει. ‘Ο Ιδεώδης σύζυγος παιει νά ‘ναι τέτοιος από τή στιγμή που τόν βρίσκει μια γυναίκα. ‘Ωστόσο έγώ ελχ’ αναζητήσει, άκόμα και στόν ουρανό τόν Ιδεώδη αυτό σύζυγο. Νά πώς : ξέρεις τόν ‘Αγιο ‘Ωμπέν ; Είλες ο προστάτης τού Πουατιέ ; Όπου κατοικούσαμε τήν έποχή που αντρεύτικα. ‘Ο άγιος ‘Ωμπέν είλε ο πρίαρχος της πόλεως. ‘Έχει σ’ αυτήν άρββάτο του, μαύρο και ψηλό σαν ουρού, τούς μοναχούς του που είλε ανίσχυροι, τήν έκκλησία του και τούς κρησίνους του. Προκάντων όμως έχει ένα όραιο θρόνο : Λένα πώς όνειε στά πρώτα τού σύζυγο που θά τού ζητήσουν. ‘Έκείνες τού γράφουν, περιγράφοντας τόν τόν Ιδ.ώδη σύζυγο που θά ‘ελαν και τού ύπόχονται, έάν πραγματοποιήση τής εσχές τους νά διαθεύν ένα ποσόν γιά τούς φτωχούς της πόλεως. Τίς έπιστολές τους αυτές τίς δίνουν σ’ ένα γραμματοκωβίτιο καρυμένον σ’ ένα στυλο της έκκλησίας. Άλλες περάσει ένας χρόνος, ο έφημερος τίς μαρτυρεί και τίς κλείει.

Είδα να παρουσιάζεται στην πόρτα του σαλονιού ένας μοναχός.

Επειδή δέ τού Πουατιέ έχει μεγάλη στρατιωτική φρουρά, τά θαύματα γίνεται πολυάριθμα και η φήμη τού άγιου έχει περάσει τά σύνορα της επαρχίας του.

Όταν ήνα είκοσι χρόνια έγραφα κ’ έγώ στόν ‘Αγιο όπως όηλη φιληγάδες μου, όχι και τόσο γιάτι ελχα άπόλυτο πίστι στό θείο, άλλα μάλλον γιάτι ήθελα νά δοκμάσω τήν τύχη μου, γιάτι ελχα γοητευθή άπ’ αυτή τήν όραιο συνήθεια που έκανε τού κοριτσά να έλλυθον στό άγνωστο και νά στηρίζουν τίς προσδοκίες της στόν ουρανό.

‘Η έπιστολή μου ;... ‘Ήταν κ’ αυτή μια από έκείνες που γράφον όλα τά κοριτσά, τίς όποιες όταν ξαναδιαβάζουν όστερ’ από λίγες χρόνια λένε : ‘Θεέ μου, τί ήλιθιώδες !- ενώ συγχρόνως τίς προσκομούν μέ τά δάκρυά τους...’ ‘Ωστόσο έχω άκόμα τόν σχεδόν τός και άν θέλης, νά σου τού διαβάσω...

— ‘Ω, ναί... διαβάσε τόν μου, αγαπητή μου φίλη, είλες η κυρία Ζερράρ.

‘Η κυρία ντέ Σανσέ έστρεψε προς τού γραφείο της, ένα όραιο έπιπλο ορθού Λουδοβίκου XIV, έβγαλε από μέσα τήν έπιστολή και τήν έδωσε στή φίλη της.

‘Ιδού τί έγραφε :

Καλέ μου άγιε, Σέρω πώς δίνετε στά κοριτσά συζύγους σύμφωνα μέ τίς έπισημίες τού σ. ‘Αξιωθήτες λοιπόν νά πραγματοποιήσετε και τίς εσχές μου έπιθυμίες, έπιθυμίες ; μιας κόρης λ γικής και όχι μέ δύσκολης όπως θά όητε...

‘Εν πρώτοις θά ήθελα γιά τόν σύζυγο έναν αξιωματικόν... Είλε ήθελα πώς κ’ έγώ δέν ξέρω γιάτι τόν θέλω τέτοιον. ‘Επειτα θά τόν ήθελα μελαγχροινό, ψηλό, καμμά τριανταριά χρόνων, μέ μουστάκια που θά μέ γαργαλίζουν τ’ αντί, δέν θά περιπατάμε πλάι - πλάι.

Δέν τόν θέλω πολύ όμορφο όστόσο, θέλω καλύτερα νά μέ ελλεύθ ο σύζυγός μου, παρά νά ζηλεύω έγώ αυτόν... ‘Όσο γιά τόν όπλο του δέν έχω καμμά ξεχωριστή προτίμηση...

Δέν τά ξέρω καλά-καλά όλα τά όπλα... Είτε τού πυροβολικού είλε, είτε τού Ιππικού, αυτό τού άφήνω στήν άπόλυτη έκλογή σας. ‘Ωστόσο, δέ θά ήθελα νά είλε τού πεζικού, γιάτι είλες η φιληγάδες μου τέτοιους έχουν.

Δέν μ’ ενδιαφέρει γιά τήν περιουσία του. ‘Ο μισθός του και η προίκα μου μάς φτάνουν γιά νά ζήσομε εύτυχημένοι. ‘Εμένα άλλωστε, ούτε η πολυτέλεια μ’ άρέσουν ούτε τά περιττά έξοδα.

Τό κοριτσάτικο πορτοφολάκι μου δέν είλε βέβαια πολύ παχύ, άλλα θά κάνω οικονομίες από τίς τουαλέτες μου κ’ από τά λουλούδια που αγοράζω κ’ έτσι, έλπίζω ότι θά μπορούσα νά προσφέρω στους φτωχούς 500 φράγκα.

Καλέ μου άγιε, γοητίζω μπρος τά όγια πόδια σας και σάς εύχαριστώ. ‘Η πίστή σας δούλη Φαννή Κλαίρεν

— Μά μου φαίνεται, παρατήρησε η κυρία Ζερράρ διλώνοντας τόν γράμμα, ότι ο άγιος δέν σέ άκούσε γιάτι ο λοχαγός ντέ Σανσέ δέ μοιάζει καθόλου μέ τόν Ιδεώδη σύζυγο που θά ήθελες σύμφωνα μέ τού γράμμα σου αυτό.

— Περιμένε μά στιγμή και θά μάθης. Είχαν περάσει καμμά δεκαπενταριά ήμέρες από τήν ήμέρα που έστειλα τήν έπιστολή στόν άγιο, όταν έξαφνα κάποια κυρία ντέ Ροσεβέρτ, μέ τήν όποια δέν είχαμε και πολλές σχέσεις μάς άπροσκάλεσε σ’ ένα χορό στό σπίτι της. ‘Η κυρία αυτή ελχε κ’ έναν άνηπιό λοχαγό τών θωρακοφόρων, ο όποιος άνταποκρινόταν έντελώς, μέ έντελώς αγαπητή μου, προς τόν τύπο τού συζύγου που θά ήθελα, όπως άκριβώς τόν ελχα περιγράφει στόν άγιο.

‘Από τήν άρχή της έσπερίδος, ο νέος αυτός μέ άγκατίσαμε γιά τού χορό κ’ έβανάμε άρκετους χορούς μαζί... ‘Ω, πόσο μου άρεσε, αγαπητή μου... Μέ πώς θερηά πίστι εύχαριστούσα τόν ‘Αγιο ‘Ωμπενάλπό τά βάρη της φτωχής μου καρδιάς, γιάτι είσάκομα τίς εσχές μου... ‘Ημουν ταραγμένη, συγχνημένη, σχεδόν τρελλή, βλέποντας πόσο γρήγορα είχαν πραγματοποιηθή η εσχές μου... Τό όνειρο μου ελχε γίνει πραγματικότητα, χάρις στόν ‘Αγιο.

‘Από έκείνο τού βράδυ, όλη η πόλις θεορούσε τόν συνοικέσιό μας βέβαια. Και τά γεγονότα έξ άλλου έξελίσσοντο γρήγορα. Σε λίγες ήμέρες η θαλα τού λοχαγού μάς προσκαλούσε σέ δείπνο κάπως έπισημότερο. ‘Όλη η οικογένεια τού λοχαγού ήταν έκεί. Μά τή στιγμή που έτοιμαζόμαστε νά καθήσομε στό τραπέζι, είδα νά παρουσιάζεται στήν πόρτα τού σαλονιού ένας μοναχός τού ‘Αγιού ‘Ωμπέν, ένας ψηλός μοναχός μέ λεπτή γενειάδα, μέ πονηρά μάτια που χαμογελούναν πίσω από τά γυαλιά του, μέ κορμί τόσο μέσα στό μαύρο του ράσο, τού όποιο έσφιγγε γιά ζώνη μεταξείνα.

‘Η κ. ντέ Ροσεβέρτ μέ παρουσίασε στόν άρβά :

— ‘Ο θείος μου, είλες, έτημέριος τού άρββάτου τού ‘Αγιού ‘Ωμπέν.

Τότε, πώς νά σου τού έξηγήσω τί μου συνέβη, αγαπητή μου φίλη ; ‘Όταν αυτός ο άνθρωπος μου έστρεψε χαμογελοσά τού χέρι, μου ήρθε η έπιθυμία νά κλάψω και νά φύγω. ‘Ενα όνειρο πέταξε από τήν καρδιά μου, σαν ένα πουλί που τ’ τρομάζουν : κατάλαβα άμέσως ότι οι μοναχοί ήσαν οι γραμματείς τού ‘Αγιού και διάβαζαν τήν άλληλογραφία του. ‘Αναμνημένοι στήν κοινωνική ζωή της πόλεως, προπαρσκαζιαν τούς γάμους, άφου διαβάζαν πρώτα τά γράμματα τών κοριτσιών. ‘Εκαναν δηλαδή έμπόριο...

‘Ημουν άπογοητευμένη, δυσηχίς, γιάτι οι άνθρωποι είχαν διαβίσει τού γράμμα που έγώ έστειλα στόν ουρανό !...

Τότε αυτό τόν σύζυγο, τόν τόσο έπιθυμητό, αυτό τού σύζυγο που νόμιμα ότι τόν ελχα πετίζει, χάρις τήν θαυματουργή επέμβαση τών ουρανών, τόν συζάτηκα. Μου προκάουσε φρίκη σά να τόν ελχα βοή, χάρις στήν επέμβαση ενός πρακτορείου γάμων η τών μικρών άγγελλών τών έτημερίδων. ‘Από έκείνη τήν ήμέρα δέχομα κάθε σχέση μέ τούς Ροσεβέρτ.

— ‘Υστερ’ από τρεις μήνες, συνέχισε η καλή Σανσέ, παντρευόμουν τόν υλολοχαγό ντέ Σανσέ, ο όποιος ήταν μάλλον κοντός, ξανθός, κομψός, μόλις είκοσι πέντε χρόνων.

‘Από τότε, εύλόγω πάντοτε τήν τύχη που μέ απομάκρυνε από τού όραιο κοριτσάτικο ιδανικό μου. Αυτό ίσως ήταν τού πραγματικού θαύμα τού ‘Αγιού ‘Ωμπέν...